

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FORENING & MUSEUM

Nr. 3 September/2000

Arkivproblemer

Næsten alt stof til vort museumsblad stammer direkte eller indirekte fra Helsingør Byhistoriske Arkivs meget omfattende samling af arkivalier, protokoller, kort og tegninger og ikke mindst fotografier. Helsingør Byhistoriske Arkiv er som bekendt en afdeling af Helsingør Kommunes Museer og har til huse på Bymuseet. Formålet er at give byens borgere og naturligvis alle andre mulighed for at finde oplysninger om Helsingørs historie og om de mennesker, der har virket i denne spændende by. Nu er der det besynderlige, at byens ærede styre ikke synes, at arkivet er værd at ofre penge på. Arkivet er der jo, og det har været en selvfølge siden oprettelsen i 1949. Man har jo altid blot kunnet ringe til eller besøge arkivet for at få svar på sine spørgsmål, hvad enten det drejer sig om slægtsforskning, nedlagte forurenede virksomheder eller hvad man nu beskæftiger sig med. At være arkivar er næsten som at være læge. Folk forventer, at man kan svare på alt, og det prøver vi i sandhed også på med alle midler. Problemet er blot, at det er arkivets halvtidsansatte faguddannede medarbejder og lederen, der skal yde den fuldkomne service, idet arkivet ikke har en læsesal eller blot en enkelt siddeplads, der giver brugerne mulighed for det selvstudium, som er en selvfølge på resten af landets arkiver. Som borger i Helsingør Kommune burde man have krav på samme gode service fra et kommunalt byhistorisk arkiv, som man har på bibliotekerne og de øvrige af kommunens institutioner. Så meget koster det vel heller ikke at flytte arkivet til egnede lokaler i den indre by og give plads til et endnu bedre Bymuseum i Karmeliterhuset. LBM.

FORENING & MUSEUM

Kenno Pedersen
(ansvarshavende)
Lone Hvass
Lars Bjørn Madsen

Tryk: A-print, Espergærde

Lay-out: Lars Bjørn Madsen 2000

Forening & Museum

er et medlemsblad for
Helsingør Museumsforening
og udkommer med 4 numre
om året i marts, juni,
september og december.
Stof til bladet indsendes til
Helsingør Museumsforening/
Helsingør Bymuseum,
Hestemøllestræde 1,
3000 Helsingør,
tlf: 4921 0098.

Nye medlemmer

kan indmelde sig ved
henvendelse til
Helsingør Bymuseum
eller til Jens Erik Nielsen,
Rolighedsvej 17,
3000 Helsingør,
tlf: 4921 7087.

En berømt slægtsforsker i Helsingør

af Jette Wandel

Sophia Brahe blev født i ca. 1556 på godset Knudstrup (Knutstorp) i Skåne.

Hendes far var rigsråd og tilhørte en af de betydeligste skånsk/danske adelslægter, så Sophia voksede op under særdeles privilegerede omstændigheder.

Hendes opvækst var dog ikke hvad man ville betegne som almindelig for en ung højadelig pige, idet hun allerede som ganske ung hjalp sin 10 år ældre broder, astronomen Thycho Brahe, med hans videnskabelige eksperimenter. Hun må således have fået en særdeles grundig boglig uddannelse udover hvad hun lærte af sin bror. At mange af renæssancens adelige kvinder var veluddannede var ikke så usædvanligt, men det var yderst sjældent at de beskæftigede sig med astronomi, kemi og senere astrologi, som dengang betragtedes som en eksakt videnskab på linje med de to andre videnskaber.

På trods af hendes store begavelse og noget usædvanlige boglige uddannelse formede den første del af hendes voksenaliv sig særdeles konventionelt. Hun blev i 1579, som 23-årig, gift ind i en af de andre store adelslægter, med Otte Thott til Eriksholm i Skåne, og fødte året efter en søn, Tage Thott. Sophias mand døde dog allerede i 1588, da sønnen var 8 år, og Sophia bestyrede nu det store gods Eriksholm for sønnen. Men samtidigt med at hun gjorde dette med stor dygtighed og omhu, vendte hun tilbage til sine tidligere interesser og begyndte atter at bistå bro-

dere Thyge, som på dette tidspunkt opholdt sig på Hven, med hans videnskabelige arbejder.

Her hos broderen mødte hun så sit livs kærlighed Erik Lange, som dels blev skæbnesvanger for hendes forhold til familien, dels for hendes økonomiske forhold. Den eneste i familien som billigede forholdet var Thycho Brahe, vel hovedsageligt fordi Erik Lange delte hans og Sophias interesse for kemi, og specielt den del af kemien som man kaldte alkymi eller guldsmageri.

Erik Lange var da heller ikke umiddelbart nogen specielt attråværdig tilføjelse til familien, idet han allerede på det tids-

punkt var i økonomiske vanskeligheder, dels på grund af sine alkymiforsøg, som var særdeles kostbare, dels p.g.a. sine forsømmelser som lensmand, hvilket i bund og grund nok også skyldtes hans optaget-hed af alkymien. De blev forlovede i 1590, men allerede umiddelbart efter måtte Erik Lange forlade landet på grund af gæld, og flakkede derefter om i Tyskland, medens hans stadigt forsøgte sig med alkymien.

I mellemtiden studerede Sophia videre og uddybede sin interesse for kemi, specielt med henblik på praktisk lægekunst. Siden dyrkede hun astrologien og blev en habil astrolog.

De korresponderede dog tæt, og hendes store kærlighedsdigt »Urania til Titan« stammer fra den periode. Efterhånden blev korrespondancen tilsyneladende mere sporadisk, og i 1599, efter broderen havde forladt Danmark, drog hun til hertugdømmerne og Tyskland for at opsøge sin forlovede. Hun fandt ham også, men som en nedbrudt og økonomisk ruineret mand. På trods af dette giftede de sig i 1602 og boede først i Eckernförde siden i Prag, hvor Erik Lange døde i 1613. Tiden i Tyskland ved man ikke så meget om, men man ved dog, at hun måtte fragå arv og gæld efter ægtemanden. Hvornår Sophia kom til Danmark igen er noget usikkert, men det kan med sikkerhed fastslås, at hun i hvert fald fra 1616 boede i Helsingør.

At hun bosatte sig i Helsingør skyldtes måske at mange af hendes slægtningen havde ejendomme her, dels broderen Jørgen, dels halvbrøderen Peder og senere hans søn Otte Brahe. En niece var gift med den tidligere lensmand på Kronborg (Sehested) og en anden (g. Barnekow) ejede en ejendom i samme gade som Sophia Brahe. Det har vel også haft betyd-

ning, at det var tæt på Skåne, hvor sønnen boede.

Denne del af sit liv viede hun til fortsatte studier i astrologien samt slægtsforskning, som hun beskæftigede sig med resten af sit liv.

Udover at der i familien var en lang tradition for at beskæftige sig med genealogi, både hendes fars faster Magdalene Brahe, hendes faster Elsebeth Brahe, hendes farmoder Sophia Rud og morførældrene Claus Bille og Elisabeth Ulfstand havde skrevet mindre optegnelser over slægten, så var det også et yndet emne for de danske adelsfruer som sådan.

Sophia Brahes egne genealogiske studier startede tidligt, allerede i 1600 havde hun færdiggjort sin første slægtebog. Under sit udlandsophold blev interessen tilsyneladende lagt på hylden, for hun genoptog ikke arbejdet med bogen, før hun atter kom tilbage til Danmark.

Nu begyndte hun til gengæld at arbejde seriøst med genealogien, hvilket dels

medførte en række korrektioner til det tidligere skrevne, dels medførte en kraftig udvidelse af slægtebogen, idet hun også gjorde optegnelser over de til- og indgiftede slægter på både fædrene (Brahe, Rud, Lunge, Thott og Krognose), og mødrene side (Bille, Ulfstand, Rönnow, Lunge og Galen). Resultatet blev en ny stor slægtebog på over 900 sider, hvor hun på første side af det bevarede originaleksemplar, som endnu findes på Universitetsbiblioteket i Lund, skrev at den blev udfærdiget i Helsingør i 1626. Hun fortsatte dog med at lave tilføjelser og korrektioner, hvoraf den sidste er dateret 1642.

En stor del af kilderne til slægtebogen fremgår af hendes kopibøger, som nu befinder sig på Rigsarkivet i Stockholm. Disse er nedskrevet af hendes sekretær, men fyldt med egne påtegninger. I disse kopibøger findes bl.a. kopier af egne breve, breve hun har modtaget - hun førte bl.a. en omfattende korrespondance med Beate Huidtfeld om genealogi- og afskrift af slægtsbøger hun havde indsamlet og afskrevet hos familie og venner. Disse kopibøger står idag som vidnesbyrd for den danske højadels generelle interesse for at kunne dokumentere slægthistorien

Sophia Brahe er indirekte skyld i, at en enkelt af bryggeriet Wiibroes gamle industribygninger på hjørnet af Sophie Brahes Gade og Hestemøllestræde stadig eksisterer. Hun boede nemlig på netop det sted, hvor brygger Carl Wiibroe lod opføre sit bryghus efter tegninger af N.P.C. Holsøe. Her stod tidligere Øresundsforeningens bygning, som brændte i 1860. Den var opført omkring 1790 på basis af Sophie Brahes gamle hus. Da Wiibroes bygninger skulle nedrives i 1986, blev bryghuset fredet, takket være Sophia Brahes tilknytning til stedet. Rudolph Jørgensen fot. Udateret fotografi i privateje.

og Sophia Brahes slægtebog som den ypperste repræsentant for denne genre. Selvom hun således levede et tilsyneladende fuldt og rigt liv i Helsingør, glemte hun dog aldrig sin Erik. I sin kopibog skrev hun i 1639, da hun var 84 år, en historie som med reference til nogle strofer i hendes digt Urania, som lyder således:

»Der var engang en herremand, som var forlovet med en smuk frue, så kom de på en sal sammen, og der kom mange statelige, rige herremænd på salen og talte med denne frue, men hand stod langt nede i salen, for han var ikke så rig som de andre. Og han var ræd, at de skulle fortrænge ham hos hende. Så gik der en hjort og hind

på salen, og hinden kom til ham. Så klappede han på hinden og sagde disse ord så højt, at hun hørte det:

*O, du edelle hinde,
Hütte dich für de snelle winde
Jagen sie dich, så wirst du gefangen
So ist die liebe schwischen dich und mich
zergangen*

*O, du ædle hind
Var dig for de søde vinde
Jager de dig, så bliver du fangen
Så er kærligheden mellem dig og mig forgangen*

Så kom hjorten til hende. Da sagde hun:

*Du edelle hirsch, sei nocht bange
Die snelle winde sollen mich nicht fangen
Jagen sie mich, så wil ich Fliehen*

Dasz sol der edelle Hirsch wol sehen

*O, du ædle hjort, vær ikke bange
De søde vinde mig ikke skal fange
Jager de mig, så vil jeg fly
Det kan den ædle hjort vel se.*

Sophia Brahe døde i 1643 og efterlod sig således ikke blot mindet om en stor begavelse og en lærd kvinde, men også mindet om en stor kærlighed.

Litteratur:

Dansk Biografisk Leksikon 3. udg.,
Lauritz Weibull i Hist. Tidskr. for Skåneland:
Sophia Brahe.

F.R. Friis: Breve og aktstykker angående
Tyge Brahe og hans slægtninge.
Kirsten Hofstatter: Min Hierte Søster,
Forening & Museum 3/1987.

Byens første aviser

af Lone Hvass

Byens første avis, Helsingør Adresse-Contors Nye Efterretninger var et blad på 4 sider, der udkom ugentlig i kvartformat i 1760. Men bladet fik en relativ kort levetid. Allerede 10 år efter ophørte udgivelsen, og først i 1797 fik bogtrykker E. Micaelsen tilladelse af regeringen til at udgive en avis i Helsingør to gange ugentlig. De elegerede borgere havde anbefalet udgivelsen,

men magistraten mente at bladet var overfødig, idet man jo havde Berlingske Tidende og den Københavnske Adresseavis. Vi bringer i dette og de følgende numre af museumsbladet uddrag af avi-

sen, der virkelig var et lokalt blad i modsætning til sin forgænger. En stor del af bladets artikler handlede om gader og torves renligholdelse. men også optælling af forbipasserende skibe og lokalt nyt bla. om antallet af Fattighusets og Øresunds og Helsingørs Sygehospitals beboere og patienter, byens døde, copulerede og trolove, nyhedsstof fra udlandet og bekendtgørelser, sange og advertisseringer f.eks. bogtrykker Micaelsen på Steengaden No. 267. Det vrimler med insinueringer, angivelser og indbyrdes angreb på naboer og borgere i al almindelighed, meget ofte underskriver »journalis-ten« sig med pseudonymet, En Borgerven, Modegranskeren, Sivert Posekikker eller Samuel Ligeftrem; de to sidste gælder især, når det drejer sig om kritik af naboer og livligt gademiljø.

I Helsingør Bladet No. 13 1798 meddeles følgende apropos den megen omtale af skarnsdynger og møddinger i byens gader:

En slem Ufsik paa tydsk Kirkegaard

Fra et Vindue paa tydsk Kirkegaard skal nogle have den slemme Vane at udkaste deres Natpotter, hvilket fylder Fortouget med ikke behagelige Ef-

fecter, der ere meget kvalmende for de Forbigaaende, og skrækker fra at passere denne Vej. Man ønsker derfor meget at denne Unode maatte blive standset.

I en lige så kort notits nedenunder, gælder det også hygiejne dog ikke helt så ubehagelig som den ovennævnte. Det hedder sig under

Spørgsmaal

Skulde man ikke engang i Tiden kunde vente, at faae Kjødets bragt i Huset i en reenlig Bakke eller Trug, forsynet med et reent Klæde, og at den slemme Vane, at bære Kjødets bart paa Skuldrene, hvorved det saa let meddeles Haar, og ikke sjelden Levendes Indkvartering, maatte afskaffes.?

Spørgsmaal.

Skulde man ikke engang i Tiden kunde vent
at faae Kjødets bragt i Huset i en reenlig Bakke
eller Trug, forsynet med et reent Klæde, og at den
slemme Vane, at bære Kjødets bart paa Skul
drene, hvorved det saa let meddeles Haar, og il
sjelden Levendes Indkvartering, maatte afskaffe

Helsing. d. 11te Dec. 179

Værd Hr. Udgifter!

Lilad mig herved at anmeldte Dem en U
den, som jeg troer det ikke vilde være upasselig

Man har let ved at set situationen for sig, når slagterne med kødet på skuldrene bragte varerne til kunderne. Ligeså let, når natpotten i et snuptag blev lettet for indhold fra et af vinduerne i Hospitalets lejligheder på en uskyldig forbipasserende. Unægtelig en from og ikke alt for urimelig bøn om bedre hygiejne i begge tilfælde.

Krigens monumenter 4

af Bent Jørgensen

Otto Bülow -eventyrer og martyr

Clearingmordet på billedskærer Otto Bülow var en af besættelsestidens mest dramatiske begivenheder i Helsingør.

Der står på kirkegården et meget smukt kors i egetræ. Det er rejst over billedskæreren Otto Bülow, der blev myrdet den 2. august 1944 ved et clearingmord udført af medlemmer af den berygtede Brøndum-bande.

To af bandens medlemmer - Henning Brøndum og Kaj Bothildsen Nielsen - blev i 1947 idømt dødsstraf - blandt andet på grundlag af mordet på Otto Bülow.

Der knytter sig stor mystik til dette mord, og det er aldrig lykkedes at få udredt alle trådene, selvom det var en begivenhed, der dybt berørte alle borgere i Helsingør.

Den direkte årsag til clearingmodet synes at være likvideringen af en tysk immigrant Walther Bögel, som arbejdede på værftet i Helsingør. Han blev - formentlig ubegrundet - mistænkt for stikkervirk-somhed, og den 26. juli 1944 blev han likvideret af en gruppe modstandsfolk fra Hillerød.

Otto Bülow blev udset til at være offer i det efterfølgende clearingmord. Og det var ikke tilfældigt, at valget faldt netop på Bülow. Selvom han i bund og grund var humanist og inkameret modstander af vold, så havde han aldrig lagt skjul på sit syn på besættelsesmagten - og han kom for mange til at stå som et symbol på selve modstanden.

Med til historien hører, at Otto Bülow var en kendt og elsket person - et forfriskende indslag i bybilledet, når han red gennem Helsingør på hesten Ali og klædt i arabisk klæde-dragt - et levn fra hans talrige rejser under fremmede himmelstrøg.

Otto Bülow var bohème - i dag havde vi måske kaldt man original, men ingen kunne være i tvivl om hans popularitet.

Selve clearingmordet fandt sted, mens han arbejdede i sit atelier på De Mezasvej i Helsingør. Kort forinden havde to fremmede mænd spurgt Otto Bülows bror Henning, hvor Otto var. Han fortalte det, og hørte umiddelbart efter en række skud og styrtede ud i gården, hvor han så de to mænd flygte. Og i ate-

lieret lå Otto Bülow udstrakt på gulvet - ramt af fire skud i ryggen og yderligere to skud i nakken.

Det er efterfølgende kommet frem, at Otto Bülow rent faktisk var blevet advaret på forhånd om mordtruslen. Men han reagerede ikke. Folk, der stod ham nær, vil ikke afvise, at han frivilligt påtog sig mar-tyrrollen - som en ultimativ protest mod besættelsen.

I Helsingør Dagblads nekrolog dagen efter, hedder det blandt andet:

- Nogle mennesker bliver 80 år og har ikke levet én dag. Otto blev kun 40 år, men har levet et langt intenst liv, og hans navn vil leve videre i hundreder af år.

Hele Helsingør var knuget af sorg over drabet, og den folkelige manifestation kom stor-slået til udtryk ved begravelsen, der foregik fra Sct. Mariæ Kirke.

Selve kirken var fyldt til sidste plads og langs ruten fra kirken til kirkegården stod folk i tætte rækker.

Det var sognepræst Johannes Dalsager, der talte over den myrdede, og hans ligprædiken er i sig selv et udtryk for personligt mod i en ond tid. Dalsager sag-de blandt andet:

- Gud har ikke givet os fejhedens, men kraftens, kærlighedens og besindelsens ånd.

Og han fortsatte:

- Otto Bülow var ikke fej. På talrige rejser i fremmede lande har han gentagne gange vist sit mod. Han har været ved at sulte

ihjel, dø af tørst og været kastet i fængsel. Overfaldet af røvere blev han på sine rejser, har ligget udplyndret på vejen. Men altid har han klaret sig og ved disse oplevelser fik han blot mere fortrolighed med døden end de fleste andre. Otto Bülow var ikke fej - han var en modig mand, djærv i al sin færd.

Sluttelig gik pastor Dalsager så tæt på begivenhederne, som man dengang kunne:

- Otto Bülow elskede sit fædreland, og det er med rette, at Dannebrog i dag smykker hans bære. Han var en god dansk mand, der gerne gav sit liv for land og folk. Otto Bülow havde mod, og det er skikkelser som hans, der lyser for os i mørketider. Et land, der fostrer sønner som han, har eksistensberettigelse og fremtidsmuligheder...

Otto Bülow var en habil billedkunstner - men det er hans martyrium, der huskes!

Herunder er Otto Bülow fotograferet i 1940 med sit billedskærerarbejde og hesten Ali som ivrig tilskuer.

Forsidebilledet

Der var engang, da Helsingør havde sit helt eget bryggeri. Wiibroe hed det, og øllet blev brygget i de århundredgamle bygninger på hjørnet af Hestemøllestræde og Sophie Brahes Gade. I 1986 var det slut. Alt, næsten alt apropos billedet side 5, blev revet ned og nye huse opført. Ved siden af Wiibroe lå Kaas og Sørensens sortstøvede kulplads. Firmaet havde til huse i ejendommen Sophie Brahes Gade 6, som Wiibroe købte efter kulfirmaets ophør

med henblik på eventuel udvidelse. Disse gamle virksomheder i Sophie Brahes Gade hørte til byen og de savnes i dag. Forsidens stemningsbillede er optaget i gården til Sophie Brahes Gade 6, medens kulpladsens gamle kraner og meterhøje plankeværker endnu stod som vartegn over denne forsvundne del af kulturhistorien. Wiibroes berømte neonskilt, der knejsede på toppen af den høje lager- og tapperbygning og signalerede byens øl ud over Øresund, trækker sin linie over plankeværket og afventer sit fald.

Lars Bjørn Madsen fot. 1982.

Wiibroe Pilsner - en pigebajer

I de glade 1950'ere og 60'ere prydedes bagklappen på bryggeriet Wiibroes ølbiler af kreative reklamer udført af forskellige kunstnere. Steff Hartvig var bidragsyder til den her viste pige med en skummende Wiibroe Pilsner i hånden. Manden fik lov at holde Wiibroes Lagerøl på en anden plakat. Desværre er kun få af disse plakater bevaret i dag.

LBM

Datidens automobilkort

Der var engang, da det var en overskuelig sag at drage på udflugt i Nordsjælland. Vejene var få, smalle og fredelige, og ikke alle veje var åbne for det nymodens larmende uhyre: Bilen. Det her viste kort i museets samling er et af de første deciderede automobilkort (udateret, men før 1916) og viser de landeveje, der er åbne for bilkørsel henholdsvis både dag og nat (markeret med rød farve) og kun for dagkørsel (uden farve). Jernbanerne er stiplede. For Helsingørrområdets vedkommende gav kun Esromvej, Kongevejen, Hårshøjvej/Hornbækvej og Nordre Strandvej mellem Helsingør og Hellebæk mulighed for et mageligt alternativ til hestevogn og cykle.

Et tiltrængt hvil

To fiskerkoner på vej til Snekkersten fra Helsingør får sig et tiltrængt hvil og en sludder under den 3 km lange tur hjem fra torvet. Og hvad er mere naturligt end at bruge trillebørene som magelige stole. Fotografiet er fundet i et fotoalbum skænket museet af familien Donatzky i Svingelport 3. LH

Udsendes i uge 35

Kommende arrangementer

Museumsforeningens foredragsrække fortsætter i efteråret med følgende arrangementer:

Lørdag den 7. oktober klokken 14.30:

Rundvisning på Rådhuset v/ fhv. rådhusbetjent Erik Thrane, der på rundturen vil fortælle om den nyrestaurerede byrådssal og det politiske liv på Rådhuset.
Mødested: Helsingør Rådhus, Stengade 63.

Lørdag den 4. november klokken 14.30:

Kirketjener Torben Bill-Jessen fortæller om den igangværende restaurering af Helsingør Domkirke.
Mødested: Lazarussalen i Karmeliterklostret.

Lørdag den 2. december klokken 14.30:

Ingrid Dora Jambjer fortæller om Christian den Fjerde - manden og bygherren.
Mødested: Lazarussalen i Karmeliterklostret.

Sommerturen til Falster

Museumsforeningens årlige sommertur finder sted lørdag den 23. september 2000 i bus med afgang fra Helsingør Station (på færgesiden) kl. 8.15. Første stop er Kippinge Kirke, som i dag ligger ret øde mellem landsbyerne Øster og Vester Kippinge. Fra middelalderen og op i 1700-tallet var kirken en valfartskirke. Det gav store indtægter, som bl.a. blev brugt til et imponerende inventar anskaffet i 1650'erne. Herefter køres forbi Grønsund Færgested, hvor Marie Grubbe i 1718 endte sine dage som

færgekone i Borrehuset.

Herefter køres via Næsgaard Agerbrugsskole til Aastrup Kirke. Denne kirke er kalket lyserød som så mange andre kirker på Lolland og Falster. Den ligger højt på en bakke med flot udsigt over det flade land. Kirken har velbevarede kalkmalerier fra 2 perioder, dels fra 1200-tallet og dels fra slutningen af 1400-tallet. Fra Aastrup Kirke kører vi ad små veje gennem Corselitze Østerskov, hvor vi gør stop i det lille fiskerleje Hesnæs for at se de karakteristiske rørbeklædte huse.

Vi kører videre gennem skoven og kommer efter få minutters kørsel til traktørstedet Pomlenakke, der ligger lige ud til Østersøen, og her serveres en platte med en øl eller vand. Efter frokosten kører vi til herregården Corselitze, hvor godsforvalter Poul Schreiner Hansen viser hovedbygningen frem og fortæller om Det Classenske Fideikommiss' virke. Herregården er omgivet af en velholdt park, hvor der måske kan blive tid til at gå en tur for bl.a. at se »Iskælderen« byget i 1779.

Pris for turen: 250 kr. for medlemmer og ikke-medlemmer kr. 300.

Tilmelding til Jens Erik Nielsen på 4921 7087 senest 15.9. og helst i aften timerne.

JEN

FORENING & MUSEUM

Nr. 4/2000 udkommer ultimo november. Allersidste frist for indlevering af artikler til bladet er 1 måned inden udgivelsen.